

MOJE LHENICKO

MĚSÍČNÍK PRO JEHO OBČANY A PŘÁTELE

Ročník XXXVIII, číslo 8, cena 9,- Kč

SRPEN 2020

Srdečně zveme na Jarmark na sv. Jiljí - sobota 5.9.2020

Foto z trhu „na sv. Jiljí“

Kde hledat původ obnovené novodobé tradice jeho pořádání?

Vězte, že již v souvislosti s povýšením Lhenic na městys českým králem Ferdinandem I. LP 1544, neboť v povýšovací jeho listině je uvedeno, že Lhenice, krom práva užívání městského znaku a pečeti zeleným voskem, tím také získávají i svobodu trhu s povolením konání toho výročního vždy na svátek sv. Jiljí – 1. září.

SRPEN

ZE PRÝ SVATÁ MARKYTA
SRPEN SRPEM PŘIVÍTÁ,
KDYŽ O STVOLY ZAZNÍ
VPROSTŘED LETNÍCH PRAZDNIN.

KDO BY TEĎ DBAL O STVOLY,
KDYŽ NEMUSÍ DO ŠKOLY,
KDYŽ SE TEĎKA NEJVÍC CENÍ
OBYČEJNÉ LENOŠENÍ.

„Ze Šumavy špalíček pohádek a básniček“ – Ondřej Fibich, Petr Štěpán

ZE SRPNOVÝCH PRANOSTIK

Když jsou v srpnu ráno rosy, mají z toho radost vosy.
Co srpen neuvaří, to už září nedosmaží.
Příliš hub srpnových, příliš vánic sněhových.
Vavříneček ukazuje, jaký podzim nastupuje (10.8.)
Bartoloměj svatý odpoledne krátí (24.8.)

ZPRÁVY Z RADNICE

Výpis ze zápisu č. 19

ze zasedání Zastupitelstva městyse Lhenice, konaného dne 02.07.2020

(úplné znění zápisu je k nahlédnutí na Úřadu městyse Lhenice - § 95 odst. 2 zákona o obcích č. 128/2000 Sb.)

Přítomni: Mgr. K. Bican, F. Bláha, DiS., Ing. M. Hölbl, Ing. M. Kabátová, Ing. V. Michálek,
I. Pavličová, P. Pořádek, P. Trnka

Omluveni: P. Boška, Mgr. M. Grillová, Ing. J. Janota

Ověřovatelé zápisu: F. Bláha, DiS., P. Pořádek

Zapisovatelka: O. Ambrožová

PŘIJATÁ USNESENÍ:

Ad 1) Usnesení č. 235/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice schvaluje předložený program zasedání.

Ad 3) Usnesení č. 236/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice schvaluje rozpočtové opatření č. 2.

8 PRO

Ad 4a) Usnesení č. 237/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice doporučuje pronájem garáže na pozemku parc.č. st. 474 o výměře 19 m², k.ú. Lhenice p. T. S., Lhenice na dobu neurčitou s výpovědní lhůtou 3 měsíce za měsíční nájemné ve výši 400,-Kč bez DPH. K této částce bude připočtena platná sazba DPH.

7 PRO 0 PROTI 1 ZDRŽEL SE (Kabátová)

Ad 4b) Usnesení č. 238/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice schvaluje prodej pozemku parc.č. 136/36 o výměře 102 m² a parc.č. 449 o výměře 87 m², k.ú. Lhenice p. J. R., Včelná za cenu 275,-Kč/m² + náklady s tím spojené.

8 PRO

Ad 5) Usnesení č. 239/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice bere na vědomí projednání žádosti

o pronájem části pozemku parc.č. 1360/3 o výměře 73 m², k.ú. Lhenice se závěrem, že přijaté Usnesení č. 204/17/2020 ze dne 05.03.2020 nadále trvá.

7 PRO 0 PROTI 1 ZDRŽEL SE (Pořádek)

Ad 6) Usnesení č. 240/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice

a) schvaluje výsledek hodnocení nabídek na VZMR na akci „Oprava vnitřních prostor hasičské zbrojnice v Hrbově“, kdy se na 1. místě umístila firma Mügl stavby s.r.o., Netolice s nejnižší nabídkovou cenou 499.362,46 Kč s DPH

8 PRO

b) pověřuje starostku podepsáním smlouvy o dílo s vítěznou firmou Mügl stavby s.r.o., Netolice.

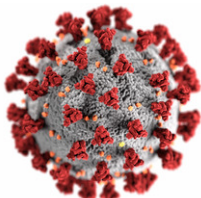
Ad 7) Usnesení č. 241/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice bere na vědomí zprávu ze 6. jednání kontrolního výboru ze dne 29.06.2020.

8 PRO

Ad 8c) Usnesení č. 242/19/2020: Zastupitelstvo městyse Lhenice schvaluje aktualizaci Pasportu místních komunikací takto: vyřazuje z evidence MK č. 29C na pozemcích parc.č. 1484/1, 1438/18, 1438/15, 1438/16, 790/20 a 1425/9 a nově zařazuje do evidence MK označenou jako č. 29C na pozemcích parc.č. 1484/1, 1414/8, 1414/7, 1425/9, 1425/27, 1425/39, 790/20, 1425/44 a 1438/15.

8 PRO

INFORMACE OBČANŮM

Nařízení Krajské hygienické stanice

Nařízení mimořádného opatření v souvislosti se šířením epidemie infekčního onemocnění COVID-19

Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje vydala s účinností od 29.7.2020 nové „Nařízení mimořádných opatření v souvislosti se šířením epidemie infekčního onemocnění COVID-19.“

Od středy 29.7.2020 je povinnost nosit ochranné prostředky dýchacích cest, tj. roušky, ústenky, respirátory či jinak si zakrývat ústa a nos, ve všech vnitřních prostorech mimo své bydliště a v dopravních prostředcích veřejné dopravy (autobusy, vlaky, MHD), a to na celém území správního obvodu obce s rozšířenou působností Prachatice. Na území celého Jihočeského kraje je pak povinnost nosit ochranné prostředky dýchacích cest ve všech prostorech zdravotnických zařízení včetně lékáren, zařízení sociálních služeb a na úřadech. Nařízení platí do odvolání.

JIHOČESKÝ KRAJ JE PRO VŠECHNY BEZPEČNÝ

Prachaticko je pod kontrolou – „Covid-19“ se dál nešíří – podle Prachatického deníku a dalších zdrojů

Ohniskem koronaviru na jihu Čech se stala prachatická firma InTiCo, která zaměstnává agenturní zahraniční pracovníky. V konci července se tak Prachaticko stalo pomyslným druhým nejsilnějším ohniskem nákazy v Česku. Nejvíce nakažených v republice mělo v ten čas Jihlavsko, třetí bylo Karvinsko.

Počet pozitivních případů nákazy je uváděn v relativních číslech na 100 tisíc obyvatel. Prachaticko se dostalo pod kontrolu provedeným hromadným testováním především zaměstnanců (a rodinných příslušníků) uzavřeného provozu firmy InTiCa Systems a dalšími zavedenými opatřeními.

Dle vyjádření KHS (Krajské hygienické stanice): na Prachaticku, konkrétně v Prachaticích, se jedná o jediné lokální ohnisko, a to mezi agenturními pracovníky, není plošné, nešíří se komunitně, je izolované, podchycené. Při obezřetnosti, zodpovědnosti a dodržování zavedených opatření je ve městě i v jeho okolí bezpečno.. Vždyť v době uzávěrky ML (3.8.) byl okres Prachatice na „covidovém semaforu“ zařazen do zelené barvy – což značí výskyt nákazy bez komunitního přenosu. Ta se však může dále časem vyvíjet – příznivě, ale i nepříznivě.

KAM OPĚT S NASAZENÝMI ROUŠKAMI?

Hygienické nařízení pro Prachatice a obce, pro které obec Prachatice vykonává rozšířenou působnost:

(tzn. Prachatice a okolí, Volar a okolí, Netolice a okolí – tedy i LHENICE)

- Nošení roušek ve všech vnitřních prostorách, kromě domova.
- Nošení roušek v prostředcích veřejné dopravy (vlaky, autobusy, MHD) a taxi služeb
- Zákaz návštěv v Nemocnici Prachatice, a.s.
- Zákaz návštěv v pobytových ústavech sociální péče na Prachaticku

Doporučení: Obyvatelé Prachaticka prosíme, aby opatření dodržovali i mimo svůj okres.

Pro celý Jihočeský kraj:

- Nošení roušek ve všech vnitřních prostorách zdravotnických zařízení, včetně lékáren
- Nošení roušek ve všech vnitřních prostorách zařízení sociálních služeb.
- Nošení roušek na úřadech platí pro návštěvníky i pro zaměstnance při kontaktu s veřejností a při pohybu po budově.

Doporučení: Pro zvýšení bezpečnosti obyvatel kraje doporučujeme nosit roušky i v místech s větší koncentrací lidí (veřejná doprava, taxislužby či pošty, obchody a nákupní centra).

Kdo roušku mít nemusí?

Děti do 2 let, děti od 2 do 7 let při pobytu v mateřské škole nebo dětské skupině, děti na zotavovacích akcích, osoby s duševním onemocněním, dělníci ve výrobních provozech (za zvláštních podmínek), řidiči veřejné dopravy, nebudou-li v přímém kontaktu s cestujícími, pacienti na lůžku.

SEMAFOR NÁKAZY V ČESKU

Barevné označení okresů prozradí, kde řadí „koronavirus“ – v platnosti od pondělí 3.8.2020

0 - Nulové nebo malé riziko

BÍLÁ

Možné omezení mezinárodní dopravy

Doporučuje se zvážit cestování nebo jeho omezení pro určité země

1 - Výskyt nákazy bez přenosu napříč společnostmi, nemoc se šíří například na pracovišti

Doporučuje se:

- pravidelná hygiena rukou a obličeje
- dodržovat odstup od cizích lidí nebo lidí s příznaky nákazy
- zvážit dobrovolné nošení roušek
- zdravotnická zařízení by měla zvážit změnu režimu návštěv

2 - Nákaza se začíná šířit napříč společnostmi

- roušky povinné v MHD, na hromadných akcích, v nemocnicích a obchodech
- omezení počtu lidí na hromadných akcích
- omezení otevírací doby hospod
- zákaz návštěv v nemocnicích
- zaměstnavatelé by měli zvážit home office

3 - Nákaza napříč společnostmi narůstá nebo přetrvává

- omezení cest na nezbytné minimum
- doporučuje se zajistit si léky na dobu cca 14 dnů
- omezení shromažďování většího počtu lidí včetně sportu a mši
- omezení provozu škol či služeb

JB, JM

Z NAŠICH ŠKOL

Mateřská škola

Prázdninové zprávičky z naší mateřinky

Prázdninový provoz probíhal první tři týdny v červenci a do spojené třídy ve Lhenicích chodilo průměrně 17 dětí. V měsíci srpnu se s průměrně 16 dětmi sejdem nejprve opět ve Lhenické třídě a od 24. 8. se prázdninový provoz přesune na detašované pracoviště v Mičovicích. Děti mají o prázdninách vždy radost ze společných her jak ve třídě, tak venku, kde se snažíme trávit co nejvíce času. Školní rok začne 1. 9. 2020 a mateřská škola přivítá děti opět ve třech třídách ve Lhenicích a v jedné třídě v Mičovicích.

Hned začátkem nového školního roku proběhnou také schůzky pro rodiče, sledujte tedy, prosím, pro aktuální informace webové stránky www.skolalhenice.cz.

Přejeme dětem a rodičům pohodové prázdniny a hodně zdraví! Eva Šlesingerová – zástupkyně pro MŠ

Základní škola

Čilý pracovní ruch v objektu školy i o prázdninách!

Nový školní rok už klepe na dveře!

Letní prázdniny se přehouply do své druhé poloviny, naprostá většina dětí, žáků a zaměstnanců naší školy si užívá letních dnů a odpočívá. Školní budova si ale příliš neoddechla. Stejně jako v minulých letech i letos pokračujeme v opravách a zkrášlování vnitřních prostor školy. Již koncem června byly v největší třídě mateřské školy ve Lhenicích instalovány posuvné dveře, díky nimž byl vytvořen prostor umožňující variabilní využití. Vznikla jak místnost pro „poobědové odpočívání“, tak třída pro nejmenší děti, která má vlastní sociální zařízení. Své rekonstrukce se konečně dočkala i

školní spojovací chodba a vnitřní prostory okolo tělocvičny. Stěny jsou nově vymalovány a provedeny opravy nátěrů dveří. Nově jsou vymalovány rovněž vybrané učebny, které již za necelý měsíc přijmou nové žáky.

A jak bude nový školní rok 2020/2021 vypadat? Podle sdělení ministra školství Roberta Plagy začne nový školní rok pro všechny žáky 1. září. Při běžné výuce se budou ale dodržovat přísnější hygienická pravidla. Případná opatření proti koronaviru se budou řídit takzvaným semaforem pro oblasti s různým rizikem nákazy. Dál budou platit doporučení dodržovat přísnější hygienická pravidla podobně jako na jaře. Ve školách by se mělo dbát na zvýšenou dezinfekci rukou nebo častější větrání. Manuály s doporučeními k fungování škol budou podle ministra k dispozici v týdnu od 17. srpna. Doporučení by se měla týkat i fungování družin či kroužků. Podrobnější informace budou zveřejněny před zahájením nového školního roku na webových stránkách školy www.skolalhenice.cz.

Všem přeji krásné srpnové dny plné nezapomenutelných zážitků, pevné zdraví, a v novém školním roce 2020/2021 se těším na shledanou.

Vladimíra Trnková, ředitelka MŠ a ZŠ Lhenice

Příměstský tábor – konaný ve dnech 20.7. – 24.7. ve Lhenicích **CESTA KOLEM SVĚTA ZA 5 DNÍ**

- pod vedením Šárky Amortové (vedoucí tábora, zdravotník), Lenky Hromadové (instruktor, zdravotník), Zuzany Bromové (instruktor) a Petry Amchové (instruktor) měl velký počet zájemců. Celkem se zúčastnilo 43 dětí ze Lhenic a blízkého okolí. Především žáci 1. stupně základní školy, přípravných tříd mateřské školy a jejich sourozenci. Věkové rozmezí bylo opravdu pestré. Od tří do dvanácti let.

Příměstský tábor bylo možné zrealizovat nejen díky nadšení a odhodlání všech výše zmíněných žen, ale také díky spolupráci s **MAS Rozkvět, z.s. a poskytnutým zázemím v místní Základní škole a Mateřské škole Lhenice. Tímto moc děkujeme za**

podporu, rodičům pak za spolupráci a vstřícnost.

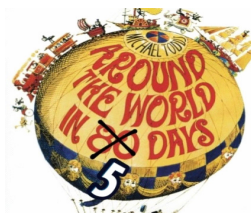
Aktivní příměstský tábor jsme vymysleli jako odměnu pro děti, které chtěly v létě nasbírat zážitky, seznámit se s novými kamarády či se pobavit se stávajícími, zakusit si něco vytvořit, poznat krásná místa nedaleko svého bydliště a užít si každodenní pohybové aktivity. Dva dny jsme kreativně tvořili a hráli společně hry a třikrát jsme se vydali na dobrodružnou cestu plnou zážitků.

Každý den začínal ve stejném scénáři. Rodiče přiváděli své děti postranní brankou do areálu ZŠ a MŠ Lhenice v předem určeném čase a to v rozmezí od 6:30 do 7:30 hod. Výjimku tvořily pondělí a pátek, kdy rodiče své děti mohli přivést do 8:00 hodin.

Ráno probíhalo ve sportovním či volnočasovém duchu. Děti měly na výběr mezi míčovými hrami (vybíjená, fotbal, házená, košíková), psychomotorickými hrami (skákání gumy, panáka, chůze po slacklinu, badminton), volnou hrou či kresbou (křídly, omalovánky, nespoutaná kresba pastelkami, fixami) nebo sdílením vlastních zážitků. Poté probíhal již námi připravený program dle jednotlivých dnů.

Programové zaměření jednotlivých dnů krom dalších aktivit v nich:

Pondělí 20.7. – zdobení táborových kšiltovek; úterý 21.7. – celodenní výlet do Černého kříže a Stožce; středa 22.7. – návštěva Areálu lesních her a dětského hřiště za "Hulákem" – obě v Prachaticích; čtvrtek 23.7. – celodenní environmentální program zaměřený na život a podmínky života vodních živočichů; pátek 24.7. – zdobení plátěných tašek, zábavné odpoledne – jako bonus večerní opékání vuřtů na ohni společně s rodiči – na rozlučku s táborem.

O ostatních prázdninových příměstských táborech u nás, ve Lhenicích v příštím zářijovém vydání "Mého Lhenicka".
Tímto žádáme jejich vedoucí o zaslání informativní zprávy o průběhu a zaměření jejich tábora. Děkujeme!

JB, JM

LHENICKÉ STŘÍPKY

Lhenická pouť se opět vydařila.

Program lhenické pouti je obvyklý jako u ostatních poutí. Rodáci se sjíždějí, dobrá příležitost, jak si zavzpomínat, co se událo v osobním životě i v ostatních fázích společenského života. Dominantou lhenické pouti byly, mimo jiných, výškové atrakce - labutě (pokud vzlétly), dále lidově řečeno tzv. "kláda" - lavice pro dvacet účastníků kroužící kolem osy dokola.

O letošní pouti celkem třicet šest trhovců nabízelo různorodé zboží, včetně ve stáncích pro občerstvení. To značí, že lhenická pouť má dobré jméno. Počasí bylo vynikající, teplota ráno 15°, polojasno, jen malá přeháňka přilétla ze západu kolem jedenácté hodiny, ale v tuto dobu bylo již převážně nakoupeno, takže pohoda. Na pouť jsem přijížděl kolem desáté dopoledne směrem od Vadvoka a u odbočky na Třešňový Újezdec jsem zůstal v úžasu. Od této křižovatky stála zaparkovaná auta až do Lhenic ke křižovatce Krumlovské-Svatojánské. Obdobně to bylo též na ostatních cestách směřujících do městečka. I přes značný počet aut se zdálo, že je oproti dřívějším poutím méně lidí. Příčinou mohla být „annenská pouť“ v okolí. Tradičně byla dobrá výstava u chovatelů se skvělým občerstvením a hlavně s výbornou tombolou, kde první cena byla kamerunská kozička, kterou vyhrál Lukášek Pecha ze Lhenic. Takže gratulace!

Lhenickým fotbalistům začala pouť již v sobotu v podvečer, kdy přivítali na svém hřišti soupeře - kaplický Spartak - účastníka I.A třídy, nad kterým zvítězili dva jedna, když oba góly dal Prenner Pavel. Dobrý počinek před poutí. Co chybělo na pouti k jedničce s hvězdičkou? Tradiční pouťová zábava. Snad přišťe.

Pouťové tradici, "Covidu" navzdory, zůstala věrna country skupina "Vodáci", která o nedělním podvečeru a večeru vyhrávala a zpívala pro své příznivce, jako vždy, na dvoře "Pivnice u Vašků". Jan Machart

Kulturní památka v novém kabátě s nápaditým využitím

Dům č.p. 115 v Krumlovské ulici potkalo po čtyřletém opuštění a nevyužití štěstí – dostalo se mu osvícených majitelů, šikovného projektanta a s nimi i šance na obnovu a oživení.

Fota – vlevo dům č.p.115 v Krumlovské ulici z poloviny osmdesátých let – vpravo současný stav (1.8.2020)

Noví majitelé totiž přišli s vizí celý objekt postupně opravit a zřídit zde cukrárnu, ale vzhledem k tomu, že se jedná o kulturní nemovitou památku, byli nuceni své záměry projednávat rovněž s „památkáři“. Výsledek je, myslím, i dokladem toho, že díky tomu nemusí jít hned o velké problémy a běh na dlouhou trať, ale že, je-li na všech zúčastněných stranách dobrá vůle, ochota si naslouchat a snaha se domluvit, lze se dobrat potěšujícího řešení pro obě strany.

Zásadním problémem ze strany památkové péče bývá schopnost objasnit vlastníkům, co a proč je vůbec předmětem ochrany – to, že historickou hodnotu a autenticitu památky netvoří jen její původní vzhled, ale také dochované původní konstrukce, konstrukční detaily a prvky a při obnově by proto měly být nahrazovány jen jejich dožilé části, a to opět materiálově a konstrukčně shodnými prvky. To se zde, myslím, celkem podařilo a na výsledku se tento přístup určitě odráží.

V tomto případě bylo rovněž konstatováno, že z pohledu památkové péče není záměr zřízení cukrárny v zásadní kolizi s prostory stavby, ale řešilo se, aby požadované nové zásahy nepoškodily dochované hodnotné konstrukce, interiéry a samozřejmě autenticitu historicky a architektonicky zajímavé uliční fasády. Představa majitelů byla v tomto případě ideální – nejen že měli zájem k dochovaným hodnotným prvkům přistupovat citlivě, ale byli nakloněni i k rehabilitaci určitých nevhodných zásahů provedených v minulosti.

O době výstavby usedlosti nemáme sice přesné informace, ale nepřímo lze jeho existenci vyvodit z mapy stabilního katastru z roku 1837, kde je dům již zakreslen ve stávajícím půdorysu, jako obytné stavení s hospodářskými objekty do tvaru písmene „L“, vlevo od štítu s bránou a objektem sýpky. V té době ve směru na Prachatice byla již jen dvě další stavení, druhá strana ulice byla až na jednu protější budovu v této části ještě

nezastavěná. Dle typu stavby, použitých konstrukcí, vnitřní dispozice a podobně lze proto usuzovat, že objekt byl zřejmě vystavěn na poč. 19. století. Ze soupisu nemovitostí z roku z roku 1884 se dozvíme, že jejím majitelem byl Alois Pinter a po této linii se zřejmě dědila až do 2. pol. 20. století, kdy ještě v době zápisu objektu do seznamu nemovitých památek v roce 1963 je jako majitelka uvedena Aloisie Pinterová. Pak dům čekala

méně radostná léta, neboť ve značně zchátralém stavu se stal majetkem Jihočeské Fruty, která si zde zřídila ubytovnu a v podstatě došlo následně k nekontrolované likvidaci hospodářských objektů ve dvoře a nevhodným, své době poplatným, úpravám interiérů obytné budovy i sýpky. Štít a římsy byly utilitárně oplechovány a střecha zakryta deskami z vlnitého eternitu.

Redakční dovětek: v tomto domě byla též zřízena v r.1991 prodejna a.s.Rekord – Fruty – „Market“, po odkoupení objektu r.1992 manžely Šímovými zde jejich obchod se smíšeným zbožím do r.2016.

Z architektonického hlediska se jedná o původní tradiční zemědělskou usedlost, do ulice se štítovou orientací, vjezdovou bránou a bývalou sýpkou. Dominantní je dvouosé průčelí obytné budovy ve stylu tzv. „selského baroka“, přízemí je v nárožích orámováno plastickými pilastry a prolomeno dvěma tradičně provedenými špaletovými šestitabulkovými okny. Přízemí ukončuje mohutná profilovaná římsa. Volutový štít s nástavcem je členěn dvěma pilastry, je otevřen dvěma obdélnými čtyřtabulkovými okny, mezi nimiž se nachází štukový rámec tzv. kvadrilob, ze stran opírají štít volutová křídla. Štít má profilovanou římsu, na kterou navazuje na okrajích vykrajovaný nástavec v jehož středu je umístěna půlválcová nika s mušlí. Nástavec je ve vrcholu a krajích doplněn třemi plastickými ozdobami, tzv. „čučkami.“

V obytném stavení i ve špýcharu stojí rovněž za zmínku zachované hambalkové krovy.

V současné době jsou téměř dokončeny interiéry cukrárny, která je situována do předního traktu původní síně, kde bylo možno obnovit ozdobné fabiony pod stropem. Původní dřevěné podlahy se nedochovaly, proto i s ohledem na nový způsob využití bylo přistoupeno k použití dlažby. Kladně kvitováno bylo rozhodnutí vlastníků ponechat původní špaletová okna a provést pouze jejich opravu s tradičním křmím náterem, což značně přispělo k zachování malebného výrazu jak fasády, tak interiéru. V interiéru bylo možno v podstatě zachovat i původní dispoziční schéma, neboť i zázemí cukrárny se podařilo vyřešit bez výrazných stavebních zásahů do původních konstrukcí. V současnosti probíhají dokončovací práce na fasádě, kde byly zachovány a pouze vyspraveny původní dochované omítky a došlo i k šetrné obnově štukové výzdoby včetně doplnění chybějících částí. Opět díky snaze majitelů o nejen účelný, ale také malebný způsob obnovy, bylo dohodnuto, že dojde k odstranění oplechování říms a štítů a bylo obnoveno jejich tradiční provedení. Při průzkumu fasády

bylo potvrzeno několik barevných vrstev okru i pouze bílých nátěrů, ale jednou z nejpůvodnějších průkazných nátěrů byl i světle zelený odstín. S majiteli bylo proto řešeno několik možných variant barevného řešení a po provedení zkušebních vzorků došlo ke schodě použít světle zelený odstín v kombinaci s bílými štukovými prvky.

Rehabilitace by se měla dočkat i střecha, která má být překryta opět tradičními keramickými bobrovkami a možná jako třešnička na dortu bude doplněna i nějaká zajímavá malba do štukového rámečku ve štítě.

Na dokončení ještě čeká terasa pro možnost venkovního posezení a pak už lze novým majitelům jen popřát, aby se jim v pěkném prostředí dobře podnikalo a lhenickým občanům, aby zde mohli brzy trávit příjemné chvíle.

Ing. Lucie Kozlerová, referentka památkové péče MěÚ Prachatice

ZEPTALI JSME SE PROVOZOVATELKY BUDOUCÍ KAVÁRNY P. DARINY MAJEROVÉ NA JEJÍ ZÁMĚR:

Náš sen otevřít si vlastní kavárnu, která je provoněná dobrou kávou a přecpaná sladkostmi, se začal stávat realitou v momentě, kdy byla na prodej nemovitost č.p. 115 v Krumlovské ulici. Ale jak začít s tak rozsáhlou rekonstrukcí bez jakýchkoliv zkušeností a ještě k tomu ve spolupráci s památkáři? Snadno, pokud máte štěstí na skvělého projektanta a úředníky, se kterými jste ochotni komunikovat a spolupracovat. A tak v září 2019 začala kompletní rekonstrukce. Jelikož je nemovitost památkově chráněna, rozhodli jsme se celou kavárnu zachovat v duchu selského baroka, který je typický pro jižní Čechy a celkově to pojmout jako útulnou starou chaloupku. Právě

díky památkářům, hlavně paní Ing. Kozlerové, jsme dokázali zachovat spoustu detailů, kterých jsme si my, laici absolutně neměli šanci všimnout a díky kterým se nám podařilo, doufáme, krásný výsledek.

V kavárně vás rádi přivítáme v druhé polovině měsíce srpna. Bude na vás čekat točená zmrzlina z Opočna, dobrá káva z malé soukromé pražírny, zákusky z domácí cukrárny Štěkeň, palačinky s domácí marmeládou a mnoho dalších dobrot.

Nyní nás čeká další krok a to postavení terasy a parkoviště před cukrárnou. Do budoucna máme také v plánu rekonstrukci dvorku, kde bychom si představovali terásku se zázemím pro maminky s dětmi.

Prostřednictvím zpravodaje „Moje Lhenicko“ bychom chtěli poděkovat všem, kteří nám po celou dobu pomáhali - stavebnímu a památkovému úřadu Prachatice, městysi Lhenice, panu projektantovi Ing. Sirovému, Ivance Muškové (Ragačové) za pomoc při výzdobě a všem, kteří nám drželi palce.

JB, JM

Z NAŠICH SPOLKŮ A ORGANIZACÍ

KLUB ČESKÝCH TURISTŮ

Červenec v KČT Lhenice

Týden před lhenickou poutí 18. a 19. července uspořádal klub víkendové setkání turistů v Truskovicích. Naše základna byla u malého rybníka s rybářskou boudou a přístřeškem asi sto metrů od truskovického sportovního areálu. Zde byl sraz v jedenáct dopoledne. Pod přístřešek jsme odložili věci a oblečení na přenocování a vydali se na výlet k rozhledně Haniperk. Počasí nám sice nepřálo, drobně pršelo, ale nálada byla dobrá, neboť jsme věděli, že po návratu na nás čeká za odměnu pečená krkovička a dobré zdejší pivo. Po cyklistické stezce jsme došli do Dlouhé vsi a lesem kolem kopce Holického se dostali do Libějovických Svobodných Hor. Odtud naše cesta vedla po zelené turistické značce k rozcestí u Svobodných Vodňanských Hor. Pak už zbývalo jen zdolat dvoukilometrový výstup k rozhledně. Celodřevěná rozhledna Haniperk, vysoká necelých 25 metrů, byla postavena na Svobodné hoře v roce 2019 a je věrnou kopií rozhledny na Boubíně. Rozdíl je pouze v zastřešení vyhlídkové plošiny, která je ve výšce 21 metrů. Z vyhlídkové plošiny jsme si prohlíželi okolní krajinu. Přestalo pršet, trochu se vyjasnilo, takže dohlednost byla celkem dobrá. Pozorovali jsme Vodňansko, Temelín, nejbližší vesnice, Bavorov a krajinu kolem. Zato se vzdálenými objekty jako jsou Klet, Novohradské hory, Chlum, Boubín a další známá místa už to bylo s viditelností horší. Po chvíli odpočinku jsme sestoupili do Vodňanských Svobodných Hor. Po naučné stezce Stožice, která na informačních panelech přináší zajímavosti o historii okolních obcí a o zdejší fauně a floře, jsme pokračovali dále do Chelčic. Pak už zbývalo jen zdolat dvoukilometrový asfaltový úsek do Truskovic. Na chvíli jsme se zastavili v místní hospůdce a pak dokončili naše asi 16 kilometrové putování. U rybníka už voněla z rozehráté pece krkovička s bučkem a ze soudku teklo pivo Hulvát. K večeru přijeli muzikanti a další opozdílci. Začala zábava, která se protáhla dlouho přes půlnoc. Pod přístřeškem nevalil ani silný liják, co nám ale bohužel

zhatil přespaní pod širákem. Protože bylo mokro, někteří odjeli k domovům, jiní však vytáhli spacáky a šli spát buď do boudy a nebo do aut. Ráno po probuzení jsme kromě závinu a vánočky posnídali také ohřátý buček a džbánek piva. Někteří turisté se vrátili z domova a společně jsme vyrazili na Lomec. Jedno z nejznámějších poutních míst jižních Čech nás přivítalo pěkným počasím a krásným prostředím. Prohlédli jsme si kostel Jména Panny Marie a v něm unikátní oltář, který je napodobeninou Berniniho barokního oltáře z chrámu sv. Petra ve Vatikánu. V klášterní kavárně nám nabídli kávu a domácí zákusek, s placením co kdo dá do pokladničky. K jedenácté se začali scházet lidé na bohoslužbu a my vyrazili na další putování. Známou lipovou alejí jsme došli k Novému zámku Libějovice. Za totality zde cvičili pohraničníci své psy, měl by zde být také nejmenší osmiúhelníkový hřbitov v republice. V současnosti je zámek v soukromém vlastnictví, je nepřístupný a značně zanedbaný.

Foto – lheničtí turisté na exkurzi v truskovickém pivovaru „Hulvát“

U zámku jsme místo doleva na Truskovice odbočili doprava do Libějovic. Chyběli nám tekutiny, které jsme doplnili v místní hospůdce. Asi po hodině jsme se vydali zpět do Truskovic, kde naše víkendové putování skončilo. Zbýval už jen úklid rybářské boudy a okolí, sbalení věcí a zbylého proviantu. Turistické setkání, které bylo přeloženo kvůli pandemii z května na červenec, se vydařilo a my se po třetí odpolední hodině spokojeně vraceli domů. KM

Český svaz chovatelů - VÝSTAVA DROBNÉHO ZVÍŘECTVA

Neodmyslitelnou součástí lhenické poutě je i výstava místního spolku chovatelů. Tato výstava, na kterou se my, chovatelé velmi těšíme, je v podstatě jedinou možností, jak se v místě bydliště nejen svým kamarádům a známým pochlubit a ukázat se svými zvířecími chovanci.

Dlouho před očekávanou slavnostní nedělí musí začít přípravy. Ale letošní rok byl poněkud odlišný od těch předcházejících. Sledovali jsme totiž s napětím dění kolem koronaviru a čekali na rozhodnutí o konání pouti. S úlevou jsme přijali zprávu, že k nám do Lhenic i letos pout' přijede.

Podařilo se nám ve spolupráci s Úřadem městyse Lhenice poopravit budovu a celkově celý areál uspokojivě připravit k výstavě. Návštěvníci naší výstavy, a nebylo jich málo, téměř šest stovek, mohli obdivovat výsledky naší chovatelské činnosti. Mohli si zde prohlédnout rybičky,

slepice, husy, kachny, králíky, holuby ale i okrasné ptactvo a v neposlední řadě kozičku, která byla zařazena jako hlavní cena do tomboly.

Po prohlídce klecí měli návštěvníci možnost ve stínu naší stodoly nalézt příležitost k odpočinku, například posezení s přáteli u piva a uzené klobásky. O zpestření zábavy se jistě zasloužila i naše bohatá tombola, která by bez sponzorů nebyla tak hojná a pestrá.

Výstava se díky všem zúčastněným, tedy vás návštěvníků a sponzorů a nás chovatelů, velmi povedla. Chtěl bych vám všem tedy touto cestou poděkovat za podporu s přáním, aby i ta příští pout' byla tak hezká jako ta letošní. Petr Křížek

A jak hodnotí výstavu předseda ZO ČSCH Lhenice Jan Pavlík ?

„Tradičně jsme i letos uspořádali propagační chovatelskou výstavu drobného zvířectva, kde jsme vystavili 55 králíků, 105 holubů, 18 volier drůbeže, 8 volier exotů. Z dvaceti čtyř členů vystavovalo dvacet členů a jeden nový člen, který se k nám přihlásil. Chtěl bych za výbor poděkovat všem členům naší organizace za velmi dobrý přístup k přípravám i průběhu výstavy. Velké poděkování patří našim sponzorům za podporu, a to jak finanční tak i v podobě dárků do naší tomboly, která díky tomu byla letos velmi bohatá, a to jak pro dospělé, tak děti. Ještě jednou - DĚKUJEME!

Naší výstavu navštívilo 510 platících dospělých návštěvníků a 110 účastníků z řad mládeže. Přál bych si, aby naše výstava přinášela i nadále zpestření při lhenické pouti a aby se k nám lidé rádi vraceli, a to jak na prohlídku výstavy, tak na občerstvení (uzené klobásky, pivo, limonády aj.) Už nyní Vás zvou na další pout' 2021 a slibuji, že se budeme snažit naši výstavu zatraktivnit a obohatit o další zvířata.“

Z REDAKČNÍ POŠTY

Vážení,

dost často čítáme vzpomínky pana šéfredaktora Bumby o partě kluků (z „Bylo nás taky pět“ ve „Čtení na léto“ v ML - redakční poznámka), též v nich i o „Kubalících“ ...toto pojmenování opravdu nevádí. Jedním z nich, z kluků i Kubalíků, je můj bratranec Pěta Trnka a náš společný strýc Bohouš – pan Bohuslav Trnka, přívětivý a pozitivní člověk. Takový byl celý život. Totéž mohu říct i o Pěťovi. Nedávno byli oba zmíněni.

Oba už ale docela dlouho nejsou. Zemřeli mladí.

Bohuslav Trnka by právě teď – v srpnu – oslavil svůj svátek i narozeniny ve stejný den a byly by to kulaté osmaosmdesátiny. Zemřel v roce 1988 v 56 letech. Jeho syn Karel, kterému zemřel v náručí, sám zemřel ve 40 letech v r.2000 v Praze. Pěť by byl v červnu osmašedesátiletý. Ten zemřel v předposlední den roku 2011 v 59 letech. Když píšu o tom, že zemřeli mladí – letos v březnu k nim přibyl další z nás, opět bratranec Jaroslav Trnka, zemřel v 64 letech. V koronavirové době byl pohřben pouze za účasti sourozenců. My jsme se rozloučili v kruhu rodiny, při uložení jeho urny do rodinného hrobu dne 15.7.2020.

Jim všem klidné odpočínutí!

A Vám všem – pevné zdraví.

J. Vaněčková

NEZAPADLO BEZ POVŠIMNUTÍ

Jamští se rozloučili s „kulturákem“ – těší se na nový

Dne 19.7.štamgasti a věrní přátelé, spolu se lheničáky hojně navštěvujícími oblíbenou hospůdku u „Doubravanky“ v Jámě, se rozloučili s jednou velkou etapou tohoto kulturáku. Obec Mičovice se rozhodla, vzhledem k opravdu již špatnému stavu budovy, tuto demolovat a postavit zde „kulturák“ nový, takže oblíbené kulturní akce zde pořádané nepřijdou o zázemí a pevně věříme, že po cca roce se jejich tradice obnoví. Dle plánů by to mohlo být v listopadu příštího roku.

Kulturní dům – „Sklenářovina“ čp.26

Původní budovu postavil podle vzpomínek místních kolem roku 1890 Kašpar Šíma. Ten zde i následně hospodařil a provozoval zde cihelnu. Ovšem po deseti letech budovu prohospodařil a byl nucen ji prodat. Koupil ji jistý Kašpar Kalíšek, který byl krejčí a svoji živnost zde provozoval. Rodina Kalíšková zde žila až do roku 1926, kdy stavení prodali a odstěhovali se. Následně budovu koupila obec pro potřeby chudobince. Vzniklé byty pronajímala a až do roku 1938 zde bydleli manželé Štekbauerovi a Kateřina Sarauerová.

Po roce 1946 zůstal objekt prázdný a po vzniku JZD sloužil k uskladnění umělých hnojiv. Následně bylo rozhodnuto o přetvoření objektu na hospodu. Ta byla slavnostně otevřena na Štěpána v roce 1958. Většina prací této první rekonstrukce byla provedena svépomocí.

Další rekonstrukce započala v březnu 1974 po skončení plesové sezony. Tato rekonstrukce byla prováděna opět svépomocí místních občanů. Byl přistavěn sál, sociální zařízení, šenkovna, veranda, schodiště a byly položeny parkety. Slavnostní otevření proběhlo 21.12.1976 za účasti předsedy ONV Jaromíra Proška a tajemníka MNV Miroslava Nováka. Na vybavení kulturního domu dostal MNV Mičovice od ONV příspěvek 50 000 Kčs a celková hodnota stavby byla 220 000 Kčs. Občané Jámy na rekonstrukci odpracovali celkem 1500 brigádnických hodin zdarma.

Prvním hostinským se stal v roce 1977 Jan Janda. Dalšími hostinskými byli Blažena Jungbauerová, Ladislav Hrdonka, Pavel Jungbauer, Silvestr Václavík a od roku 1997 do současnosti Ludmila Čondlová.

Čerpáno z publikace: „Jáma – ze života Jihočeské vesnice“, rok vydání 2007, vydavatel - Mičovice

Fota – logo oblíbené hospůdky, uprostřed – stav “kulturáku” před demolicí – vpravo – demolice započala v červenci 2020

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Časosběrné putování naším Lhenickem
tentokrát

O PECKAŘENÍ ZA STARÝCH ČASŮ

POSKLÁDÁNO Z ČLÁNKŮ OTIŠTĚNÝCH NA STRÁNKÁCH NAŠEHO
MĚSÍČNÍKU VE STARŠÍCH ROČNÍCÍCH JEHO VYDÁNÍ A DALŠÍCH ZDROJŮ...
DÁVNO JIŽ TOMU, KDY TOMU TAK BÝVAVALO...

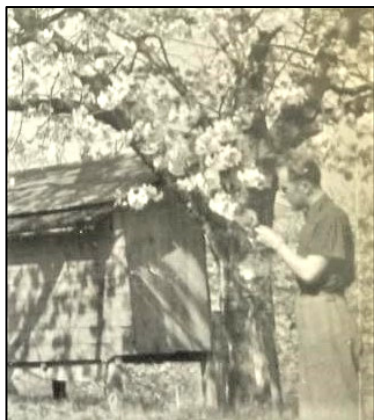

LHENIČTÍ PECKÁŘI

Marie Pinterová

Lhenice mají svou zvláštnost, své sadaře či peckáře, o nichž se vědělo všude. „Proč se jim říká peckáři, vždyť my u nás také pěstujeme ovoce a nikdo nám tak neříká?“ - ptali se lidé z cizích obcí a chtěli vědět něco o životě těch, o nichž tolikrát slyšeli. Poslyšme vyprávění Františka Mikešů, jednoho z nich.

Lheničtí sadaři či peckáři byli skoro polovičními kočovníky. V zimě žili doma ve Lhenicích, někteří z nich pracovali na tkalcovských stavech. Konec jara, léto a začátek podzimu trávili v zahradách, v nichž měli koupeny ovocné stromy. Kupovali je od občanů, kteří sami na trhání ovoce nestačili, nejvíce však jich bylo u dvorů na statcích knížete Schwarzenberka. Kupovali nejprve tvrdé ovoce, jablka, hrušky, švestky, když se později ujalo pěstování třešní, kupovali v hojně míře i ty. Jablka se česala do košíků a v pytlích se nosila k boudě, kde se sypala podle druhů na slámu. Musila se nejprve vyrosit, aby déle vydržela, pak se třídila. Co nekoupili překupníci u boudy, peckáři odvezli domů, uskladnili a v zimě je vozili do města na trh. Dnes jsou zahrady spojeny v hospodářských družstvech a hospodaří se společně.

Dříve se kupovalo ovoce v dražbách nebo na oferty. Při dražbě se vyvolala cena a pak se přihazovalo. Kdo nabídl nejvíce, tomu se přidělilo. Bylo-li ofertní řízení, napsala se cena na list papíru, který se dal do obálky. Všecky obálky se pak otvíraly za účasti úředníka. Kdo měl napsanou nejvyšší cenu, tomu byl díl přidělen. Nežli peckáři odjeli do "handle", jak se říkalo pobytu v koupeném dílu ovoce, připravili vše, čeho bylo k bydlení třeba. Kde nebyla bouda, připravili si ji sami. Před ní postavili lavičky, stůl, topeniště, na kterém vařili, postavili také boudu pro psa a pro kozu, aby měli mléko. Pak nastalo stěhování. Zjednali povoz, naložili peřiny, truhly s nádobím, různé požitaviny, boty a šaty v pytlích, košíky a nůše se slepicemi, kozu, psa, žebřík a dali to všecko na žebřiny. S takto vypraveným vozem odjeli do zahrady, kde si postavili boudu, ve které přebývali. Třešně trhali do košíků a sypali do nůší, které obalili pytlovinou, sítím nebo slámou a dvakrát i třikrát týdně je vozili vždy v noci do města, aby byly ráno čerstvé.

Foto vlevo – u peckářské boudy v květech

Před první světovou válkou přijížděl nakupovač pro třešně do Lhenic až z Vídně. Přivezl si s sebou Slovačky "pakovačky", ty balily třešně do košíků tak, aby stopky přišly dovnitř a vidět byly jen třešně bez stopek. Na tyto kulaté košíky dávaly víka a přišivaly je jehly. Jednou přišlo velké krupobití, zničilo ovoce a nakupovač odejel s prázdnou. Na pěkném počasí závisela dobrá sklizeň v každém roce. Bylo-li deštivo, třešně i švestky popraskaly. Přišlo-li krupobití s velkým větrem, peckáři mnohdy museli držet i boudu, aby jim ji povětrí neodneslo.

Takže - proč peckáři? Protože hrušky a jablka přece pecky nemají ...

Pramen: Časopis Výběr z prací členů Historického klubu při Jihočeském muzeu v Č.Budějovicích, ročník X., číslo 3, 1973.

Když u nás s nadějí nastane tolik očekávaná peckářská sezóna

- z autorských dochovaných písemností Václava Mušky – bývalého ředitele lhenické školy a kronikáře – žel, bez uvedení data sepsání – volně upraveno, kráceno

Sadaři a pěstitelé třešní ze Lhenic, kterými se stávají snad od kolébky, jsou všeobecně nazýváni „peckáři“ a nikdo je tím neurazí. Naopak, na to pojmenování jsou hrdí. Peckařením jsou známí daleko – široko...

V údobí sklizně třešní je u nás peckářem snad každý. Zavřou se dílny krejčovské, truhlářské, kartáčnícké, ba i pletárny. Domů se v té době navracejí pomoci s trháním i rodilí Lheničáci. V alejích jsou tak celé rodiny, příbuzenstvo, známí a třeba i najatí trháči od časného rána do večera, kde i pobývají v letních obydlích, jimiž jsou prkenné, slaměné i zděné peckářské boudy. To proto, aby úroda třešní byla co nejdříve stržena a dobře zpeněžena.

Peckářská krev mnoha generací vábí v třešňové sezóně každého, že neodolá. Kdo opravdu již nemůže trhat, tak alespoň zavzpomíná – na sadařskou boudu s udupanou zemí, na primitivní plotnu k vaření s kouřem a vůní připravovaného jednoduchého pokrmu táhnoucími se alejí, na kouzlo společných večerů s trháči v třešnicích, na dopadající kapky na slaměnou střechu peckářského přístřeší za deštivých dnů, na první přistavený žebřík s třiceti příčkami a zamotanou hlavou ještě z nezvyku z té velké výšky a na vůbec nemožnou představu být o lhenickém létu bez lezení po žebříku.

Foto: vlevo – Václav Muška – ředitel školy a kronikář; uprostřed – dům V. Mušky ve Svatojánské ulici, kde byly jeho písemnosti příbuznými objeveny (dobové foto z nich); vpravo – sklizeň třešní u nás „zastara“

A tak všude třešně a zase třešně – na stromech, na povozech, v řečích v sadech, v hospůdkách, v celém městečku... Prší-li, praskají chrupky a jako nemluvíátka otvírají ústa k pláči. S nimi div nepláče celý kraj. Z lítosti nad poničenou úrodou. Proto ten spěch se sklizní úrody, proto ty obavy z prodlení...

Mnozí naši za „peckařením“ vyrážejí do světa, do „handle“, do různých míst blízkých i dalekých. Opouštějí rodnou chaloupku a na žebříňáku, teď už i na nákladním autu, odvázejí si s sebou sadařské potřeby: žebříky, košíky, rozkládací boudy, kamínka a nádoby, někdy i drůbež a kozu. I tam, kde mají „koupeno“, stávají se jejich domovem sady a již vzpomínaná peckářská bouda s výše uvedeným vybavením za stejné peckářské řehole jako doma – od rána do večera na žebříku. A i tehdy, kdy se jim daří dobře, nejveselejší ze všeho je prý cesta k domovu, jak říkají. Již z dálky při ní vyhlížejí Lhenice. Však jsou vidět už od Vodňan, Týna nad Vltavou nebo Hluboké. Stačí pozorně se zahledět na obzor a jistě je již ke spatření táhlý kopec pohorí Hory s vrcholem Stráže, blíže pak i kostelíček s věží, vysoká budova školy, bílé kapličky křížové cesty v Brabcích i stavení městečka utopená v zeleni stromů. „Všude dobře, doma ale nejlépe“ – platí i pro lhenické peckáře.

Ze vzpomínek starých peckářů

Z výpovědi již zemřelého pana Martina Trnky z knihy Adolfa Branalda „Ztráty a nálezy“, z části „Jedenáct míšenských jablíček“ (rok vydání 1961)

Byl jedním z průkopníků vysazování třešní do polí

„My jsme tady samej peckář. Ty třešně jsou starý se mnou, táta chodil do Libějc do školek a nosil vodtamtud stromky na zádech, ale do pole nikdy nechtěl sázet, tím se prej pole kazí, sázel jenom po příkopách. Do pole jsem sázel až já. Měl jsem s tátou rozepře. Říkával: Dyť nebudeš mít chleba! Já mu zas říkal: Budou třešně, prodám, koupím dvakrát tolik chleba. Štěpný chrupky jsou tady šedesát let, vím to, rostou zároveň se mnou. Před tím tady byly jenom obyčejný třešně. Táta to založil. Pak se toho chytli druhý a začali sázet taky. Třešně bejvaly horší než ferbl. Někomu sypaly, někoho zasypaly. Záleželo na počasí. V zimě takovej peckář dělával kartáče nebo pletařil a čekal na jaro. Takhle počátkem června šel na třešňovku, odhadl na stromech zelenou ourodu – zrovna, když začínal padat květ. Říkáme, že třešně svlíkaj košíku a zůstávají holý, holičky. Hned běžel do záložny, vypůjčil si na chalupu, přidal k tomu všechno, co vyděl za zimu a tradá na dražbu třešňovek. To bejvaly dražby! Třeba v Petrovém Dvoře! Za takovou třešňovku se dávalo i čtyřicet tisíc – ale když se počasí vyvedlo, hodila i osmdesát. Říkávalo se o peckářích, že dávají peníze na větévku. Zafoukal vítr a byly fuč. Taky se zpívalo: Ta peckářská uniforma všem lidem je známá, kalhoty jsou roztrhaný a košile žádná.“

Foto: Martin Trnka při práci v třešňových sadech

Každý měl svou partu na trhání, ponejvíc rodinu, postavili boudu a žili v álejších, vlastně moc nežili, byli furt na žebříku, od světla do světla, lezli bosatý nahoru dolů jako vopice, až jim naběhly nohy a k tomu řvali na špačky, ty nadělali škody, mrzáci! Každý peckář měl bič s krátkou rukojetí, aby ho moh strčit do rukávu, co chvíli s ním zapráskal, rána jako z kvěru – a do toho drnčely řehtačky, celá famílie řvala a Lhenice se třáslý jak v turecký vojně. Když byli hotoví doma, vyrazili do světa, kde bylo něco k česání, jezdili jako cikáni, vozejk, na něm skládací chajdu, bubínek na vaření, žebříky, košíky, a za vozem na šňůře táhli kozu, tu museli mít třeba v Africe, bez kozy ani ránu, a pod vozem v bedně měli slepice. Touláčka a robota. Ale když se vyvedla sezóna, dával takovej peckář svý dceři větší věno než sedlák. Taková peckářská dcerka mívála proti selské výhodu – uměla dřít, ani nemukla. Byla tak vychovaná.“ (Kráčeno)
Z výpovědi pana Josefa Jaroše – z rozhovoru pro tehdejší „Jihočeskou pravdu“ 8.8.1991

Třešně buď kabát dají, nebo vezmou

„Podívejte se, Lhenice dostaly od císaře Ferdinanda znak za to, že vozily jablka do Buděj, když tam řádil mor. Takže ovoce se tu pěstovalo odjakživa. Jenže ty třešně dřív, to nebyly dnešní chrupky nebo černé. Říkalo se jim prostředňáčky, protože nebyly ani plané, ani roubované, ani velké, ani malé, zato pěkně sladké. Taky tu nebylo tolik stromů, proto jsme jezdili do handle. Do Rábína, Libějovic nebo až k Písku, na Krumlovsko, prostě i dál, kde bylo něco k česání. Měkký i tvrdý, třešně i švestky, hrušky a jablka. V dražbě, tenkrát se licitovalo v knížecím Petrově Dvoře u Netolic, jsme si z panského koupili díl, řekněme určitý kus aleje. Podle velikosti stál dva až deset tisíc. Samosebou, hotové peníze neměl tenkrát nikdo, tak jsme si je dlužili. Ve spojitelně, nebo nám vždycky půjčila svou záloženskou knížku sousedka. A podle toho, u kterého dvora peckář díl koupil, tam musel peníze složit nebo dát knížku jako zálohu. Když jsme stržili, peníze nám zase vrátili. Podle velikosti dílu se dávali dohromady dva i tři peckáři, aby dali na hromadu i peníze.“

Foto: usměvavý pan Jaroš

Do handle jezdil kdekdo. Třeba od krejčího Macharta, kterej měl asi sedm dělníků, všichni. Až se vrátili, šli zase dál. Jezdili i další řemeslníci, často i mistři. Zjara se honem udělala práce, tesaři vysekali krovy, zedníci postavili nějakou stodolu nebo chaloupku, a už se mazalo. Když měl peckář malé hospodářství, dal kravku sousedovi do pastvy. Za to, že ji krmil a opatroval, měl z ní mlíko. Jestliže držel i kousek žita nebo ovsa, sousedé mu ho posílili i svezli domů.

Do handle se stěhovala celá rodina. Buď jsme si sjednali formana se žebříňákem, nebo pro nás přijeli s koňma ze dvora. naložili jsme žebříky a košíky, matka sbalila peřiny, nějaké nádoby, potřeby na vaření, do bedny dali slepice a za vůz přivázali kozu. Ta musela všude s námi, kvůli mlíku.

Bydleli jsme v dřevěných boudách, čtyři chlapi ji unesli, takže nebyla zvlášť velká. Akorát na spaní a ještě ne pro všechny. většinou jsme postavili dvě boudy proti sobě, mezi nimi jsme z tyčí a žitné slámy udělali takovej přístěnek, na střechu položili térovej papír a bylo stavení. Vařilo se ovšem venku, i když pršelo, kafe dělala matka pod deštníkem. Na stravu se ovšem tenkrát tak nekoukalo. Aby nikdo neměl hlad, to jo, ale zase si nikdo nemoh' vybírat. Maso se jen vařilo, protože péct nebylo kde, spíš se ale dělal pajšl, dršťky, guláš a takový jídla. Matka vzala nuši třešní, zašla na trh do Vodňan a zpátky se stavěla u řezníka Jakše, kterej na nás pamatoval slušným a levným masem.

Vstávalo se v pět a trhalo, dokud bylo vidět. V poledne jsme si všichni na hodinku lehli, protože odpočinek byl nutnej. Stát celej den na žebříku, a to bylo nějakých dnů, někdy od začátku června až do konce října,

nebylo žádnéj med. Nohy bolely, kotníky otekly, že jsme je měli jak báně. Staří peckáři to věděli, a proto trhali v dřevácích. Stáli na pevném, kdežto my dneska stojíme na botě nebo nějakéj plátěnce měkkej.

Abych vám pravdu řek', tenkrát snad ani lidi nekradli. Sem tam si někdo uďob, to jo, ale aby jako teď, zastaví pod stromem s autem a rve třešně i s větvema, to se nepamatuju. Měli jsme nepřitele. Co jsme se ho, holomka, nahonily jako děti. Špačka. Potvory, sednou na strom a dočista ho oberou. Vyháněli jsme je bičem, s krátkým bičštětem a dlouhým bičem na konci se spletenou šňůrkou. Kterej kluk uměl práskat, dával rány jako z děla. Taky se plašili dřevěnýma řehtačkama nebo karbitem. Nabil se do plechovky a když se vystřelilo, bylo to slyšet na hony daleko.

V handle jsme bejvali od začátku léta do podzimu, někdy ještě v listopadu. Proto jsem taky chodil do školy v Lomnici i v Netolicích, kam jsem to měl zrovna blíž. Nejprve se očesaly třešně a pak se šlo do tvrdýho, na jablka, švestky a hrušky. Když se sezóna vyvedla, žily z ní celé Lhenice. Staří peckáři totiž říkali: Třešně ti buď dají kabát, nebo Ti ho vezmou...”

Pan Josef Jaroš zemřel měsíc po uveřejnění tohoto článku – 11.zář 1991. Škoda, že se těch jeho vzpomínek, jako výborného vypravěče, nezachovalo více.

NA ZÁVĚR

Návštěva Lhenic po třešňové sezóně, po slavné svatojakubské pouti

- úryvek z knihy Ladislava Stehlíka „Země zamyšlená“ (kráceno)

„Nejkrásnější návštěva Lhenic byla by jistě za dnů pozdního jara, kdy pod modrými nebesy vánek roznášá vůni rozkvetlých třešní, jejichž bílou nádheru nelze ani vyzpívat, ani vymalovat. My jsme tam však přišli až po svatojakubské pouti, která je jistě jednou z nejslavnějších v celých jižních Čechách. Po celé tři dny se tu tančí ve všech hospodách, městečko je plné hudby a veselí, i hřmotná střelba z mozdířů se rozléhá do všech stran. Obzvláště, když se třešňová sezóna vydaří, tak lheničtí peckáři o pouti korunou nešetří. Běda však poutníku, neznalému těchto lhenických zvyklostí, přijde-li sem těsně po těchto poutňových dnech: ani kůrčičku chleba tu nesežene a napít se může jenom vody....“

Zdejší ovocnářskou tradici poetizuje i městský znak, udělený roku 1544 Ferdinandem I., když povyšoval Lhenice na městečko na přímluvu jejich vrchnosti, kterou tehdy představovali obecní starší města Tábora. Přes cimbuří stříbrné zdi v modrém poli se sklání jabloňová snítka zatížená ovocem. Snad už tehdy z bývalých obuvníků a tkalců se stávali výborní sadaři, jejichž práce a zkušenosti dávno přesahují pouhou krajevou proslulost. Ještě na rozloučenou pozdravme třešňové aleje, Stříbrný vrch nad Novým Dvorem, nad Vodící Vysokou Bětu, Buglatou nad Újezdem i Fudžijamu kraje - táhlou, modravou Klet.“

JB, JM

Foto: na lhenické pouti za starých časů

ČTENÍ NA LÉTO

(Něco pro pousmání a dobrou dovolenkovou náladu)

Tak další „peckářskou sezónu“ máme za sebou, i když tentokrát celkově nevysílenou. Při peckáření rodí se mnoho zážitků humorných, komických či „tragikomických“, volajících po rozdělení se s nimi. My, mezi „peckářskou elitu“ s 15 „chrupkami“ jsme asi nepatřili, vždyť jsme thrali spíše jen „rekreačně“ (co do množství) v našem sadě, přesto i při té naší „peckářině“ vznikaly humorné situace a dovoluji si je, Vám, našim čtenářům, předložit co inspiraci k následování a k otíštění na stránkách našeho ML. Co takhle třeba obdobně sebrat z „bůhdarma“ ležící námět a sepsat jej?

Vzhůru na třešna !

A tak jsou tu zase prázdniny a ten pravý peckářský mumraj tudíž započal a i nás čeká česání plodů, peckovin či sklizeň výpěstků, jak chcete, jak nazývá trháni můj otec učitel, co mluví spisovně a co velký zahrádkář i odborně, z čehož hoši kolem „Plácku“ si dělávají „srandu“ a praví: „Všichni trhají, nebo peckaři, jenom vy česete plody a sklízíte výpěstky.“ Tak česeme ty třešňové plody, když co chvíli někdo zastaví a žádá třešně, neb jsme na kraji městečka, hned u silnice, tak jdou zákazníci k nám a tatínek praví: „Zákazníci jdou k nám, budu muset sestoupit ze žebříku.“ A poté velice seriózně s nimi jedná, domlouvá cenu a vychvaluje naše zboží, neb je na něj hrd. A opravdu velice dbá na jeho výběr, by tam nebyly ty rozšklebené plody, jak praví, a běda, běda, třikrát běda, kdyby objevil v prvotřídním přebraném zboží červa! To proto, by zákazníci byli nadmíru spokojeni.

Tak jdou tedy ti zákazníci k nám, žádostivi našich sladkých plodů, a jelikož jich tentokráte žádají vícero, pokračujeme v česání před jejich zraky, když tu ozve se tupé praskání. To pod mým tatínkem se rozkládá žebřík ! Následuje jeho zběsilý pád, poté dopad na zem, rychlé jeho vztyčení na nohy s následným úprkem neznámo kam. „Ten pán někam běží,“ zmatečně vyvolávají vytrěštění zákazníci. A to já již na nic nečekaje, spouštím se „ā-la“ hasič ze žebříku a prchám též v jeho šlépějích. „Co se to děje, kam ti lidé běží,“ zaslechnu ještě za sebou vzrušené zákaznické hlasy. A tak jsme v blízkosti neštěstí, „cobydup“, běhali dva. Když jsme se vyběhali, tak jsme zastavili a posoudili tatínkův stav. Seznali jsme, že as nebude až tak vážný, neb byl zachycen spíše níže vyrůstajícími větvemi ve stromoví a již zbrzděn dopadl do měkoty.

Poté jsem se otázal: „Kam jsi tak spěchal, otče?“ A on na to: „Zajímavé, nevím kam a nevím proč!“ Kulhající, šokovaný tatínek a já navracíme se pomalu na místo činu. V ústrety jdou nám vytěštění zákazníci a praví: „Je vám něco, pane ? To jsme nechtěli přivodit! Říkáte, zřejmě nic vážného? To jsme rádi !“ Rychle poplatili a zmizeli. I my jsme byli rádi, že to tak dobře dopadlo. Druhý den se tatínek s bolestmi v šiji a s krevním výronem na stehně velikosti lívence vydal k panu doktorovi Čermákovi. Ten mu pravil: „Honzo, je to dobrý, nic vážného. Nejsi jedinej, už sem tu měl několik spadlejších potlučenějších trháčů.“ A dal mu nějaké vonné mastě. A tak se stalo, že zbytek této sezóny již otec nečesal plody, povýšil na vedoucího sklizně a dal překontrolovat naše žebříky odborníkům – peckářům, „žebříkářům“.

„Fešulinda“

To zas jednou ! Byl pořádně parný den a konečně skončilo to celodenné, celodenní „zavěšení“ na žebříku. Naše rodina si oddechla a těšila se na zasloužený odpočinek , vyhledávaje, po omytí, chladná zákoutí našeho domu. I moje maminka Zdena, již jen spoře oděna, toužila po odpočnutí, když tu vráz buch, buch na dveře. „Moméééent,“ zvolala a jala se pohotově zakrýtí své spoře oděné tělo. Tu její pohled spočinul na skřini, v níž, jak věděla, byl uložen jen kožich. Hbitě po něm sáhla, zahalila se v něj a pravila: „Dále !“ Klika cvakla, dveře letí, zákazník vchází do dveří: „Dobrý den, máte na prodej třešně, mladá paní ?“ A maminka odvětila: „Nemáme, rádi bychom, ale již jsme je prodali do výkupny.“ „Tak už nemáte, škoda,“ na to zase zákazník a změřil si maminku zahalenou v parném červenci v kožichu. Pokynul jí na rozloučenou a dodal: „Tak nashledanou, fešulindo !“ A jak přišel, tak odešel. Načeš se má matka se smíchem zhroutila na gauč. Její hlasitý smích nás všechny přilákal a hned jsme vyzvídali, co se to přihodilo tak zábavného, co se to přihodilo tak humorného. Tak nám tu příhodu se zákazníkem vyličila a vráz náš dům zněl smíchem. Když jsme tuto epizodu s kožichem vyprávěli jiným, tak se smáli. A tak mezi námi i mezi našimi přáteli se ujal nový pozdrav na rozloučenou: „Tak nashledanou, fešulindo, tak nashledanou fešulínku !“ 🍌

Příhoda dotřetice

„Ta peckářská uniforma, všem lidem je známá, kalhoty jsou roztrhané a košile žádná.“

Tak v takové nějaké peckářské uniformě jsme se opět vydali na naše třešna, když nás, tu máš čerte kropáč, překvapila sestřina kamarádka již delší čas dlicí ve Švýcarsku a drahný čas k nám, do Lhenic, nezabloudivší. Hodnotili jsme se vzájemně a seznali, že v tomto oblečení nejsme právě „reprezentativní“, a propadli náhlé panice, až na sestru Janu, co nečesala, připravovala pro nás nějaký pokrm, a co ji šla v „civilu“ uvítat, zatím co my ostatní, až na otce, jenž ji též vyšel v ústrety, pokud možno klidně a tiše zmizeli jsme v chatce v sadě. Předpokládali jsme, že ji pozve do našeho domku a my se mezitím převlékneme do slušivějšího a „zámožnějšího“. Chyba lávky ! Sestra ji uvedla na terasu před chatku – místa našeho úkrytu. Nervózně v něm přešlapujeme, čekáme, čekáme, ale uvítací rozhovor kamarádek konce nebere. „Ale co, nedá se nic dělat, musíme ven,“ osmělila se první maminka a se slovy: „Buď vítána u nás, promiň, ale jsme jako hadrníci, trháme,“ svítala se s nečekanou návštěvou. Postupně jsme počali z „ilegality“ vystupovat i my, ostatní trháci, uvítání návštěvnic s úžasem, smíchem a dotazem , kolik prý nás tam v té boudě ještě je, čímž byl trapný okamžik zažehnán a náš host dokonce prohlásil, že se jí tak líbíme, neb jsme v tom „peckářském“ takový přirození – bezprostřední a do té krásné přírody všude kolem tak prý zapadáme a s chutí se pustila do čerstvých natrhaných chrupek, a to rovnou z našich košíků, jež jsme ještě stále rozpačitě drželi v rukou. „Jsou výtečné“, ohodnotila naše nejčerstvější plody nečekaná návštěvnice.

Jak mezi peckáře do lhenických třešnic dosedla helikoptéra

Ilustrační foto

Bylo úterý, 12.červenec LP 2005. Zrovna třešně zrály a ve lhenických sadech tudíž bylo patřičně živo. Třešňová sklizeň, vzhledem ke slunnému dnu, byla v nejlepším, když kolem 15.hodiny počala nad alejemi „Na podhoře“ kroužit helikoptéra, aby za pár chvil „šla“ na přistání. Nejednomu Lheničákovi „zatrulo“ a vyvstala v něm i obávaná předtucha neblahých věcí příštích. „Tam se něco semlelo, to snad někdo sletěl ze žebříku, či co?“ I já jsem patřil mezi ně. Naskočil jsem na „Piaggio“ a vyrazil tím směrem. Zvolil jsem cestu „Brabcemi“, odkud tamní aleje jsou jako na dlani. A skutečně! Na palouk mezi třešnice dosedla helikoptéra – spíše helikoptérka – vrtulník ala „letadélko Káně“ ze stejnojmenné Řihovy dětské knížky. „Káně“ bylo celé stříbrné, s oranžovým zakončením vrtule a na samé přídi s prosklenou kopulkou pro dva pasažéry. Nádhra! Hned mi ale svítilo, že nepůjde o záchranáře, neb ti by s touto „vážkou“ vyzvedli z aleje snad jen košík třešní.

K mému překvapení jsem z dálky a nadhledu spatřil, jak pilot opustil svůj stroj a jal se promlouvat s jedním z česáčů, který mu „rukmluvou“ něco vehementně ukazoval a někam ho tak zřejmě směřoval. Než jsem se nadál, „vzdušný vetřelec“ opět usedl do helikoptéry a vzlétl. „Asi nouzově přistál, něco nebo někoho hledal, či zabloudil“, řekl jsem si a dál jsem se již chystal jít po svém. Malé „letecké divadlo“ skončilo a s ním i mé úvahy nad příčinami výskytu vrtulníku v našich sadech. Ale co to? Nízko letící helikoptérka, kopírující koruny stromů, k mému úžasu, znovu přistála. Tentokrát však blíže k městečku, v místa nad „Hálův rybníčkem“, jak jsme, co hoši, těmto končinám říkali. Na nic již nečekaje, vyskočím na Piaggio, a „tokrát“ již velice vehementně a nekompromisně a razantně směřuji k „epicentru přistání“. Než však absolvuji motokolovou anabázi a posléze se proderu alejemi, vrtule létajícího stroječku již znovu čechrá koruny nejbližších třešní a motor nabírá patřičných obrátek ke startu.

Už vidím nezbytné mávání česáčů a jejich zdvižené ruce a hlavky k prosluněné obloze, už vidím vzdušný kroužek na rozloučenou, vykroužený zdatným pilotem, aby se mi vzápětí se svým „Kánětem“ přehnal nad hlavou, srazil mi při tom vzdušným výřem „bejzbolku“ a „upalovav“ směrem východním, „cobydup“, zmizel za Buglatou. Zase pozdě! A tak se alespoň spokojuji s vysvětlením přibližujících se česáčů a tak volám: „Copak se to tu děje, dobří lidé?“ V ústretu mi přichází, k mému milému překvapení, Jenda Toman Stehlík, zřejmě co „velitel“ peckářské rodinné družinky (jako zastara), co tady ve svých třešnicích právě češe kvalitní plody černé odrůdy „Reginy“ či „Kordie“ a při chůzi již hlásí: „Ale, přiletěla nám návštěva!“ „Tak to tu ještě nebylo, letecká návštěva v třešnicích“, pravím a Jenda Toman Stehlík na to vece: „To se, fakt, asi ještě nestalo! Na koních jsem ji už zažil, ale ze vzduchu?“

A dále, za pokyvování ostatních, pokračuje ve vysvětlování důvodů letecké návštěvy: „To byl synovec Milan, syn od mé sestry Boženy, co dělala na budějckém letišti. Má soukromou leteckou školu v Kramolíně, a tak se na nás přiletěl podívat, jak peckaříme. Ten vrtulník je jeho.“ A Jendův syn, taky Milan, mi na dovysvětlenou ukazuje propagační leták oné letecké školy a dvě letenky, neboť bratranec nepřiletěl s prázdnou. Zatím, co klábosíme, ostatní příbuzenstvo od Tomanů má již v rukou košíky a již ukázněně vystupuje na špricle žebříků nachystaných přístavů.. Příjemné vzdušné narušení jejich sklízň končí, jakož i má nečekaná návštěva mezi přívětivými Stehlíkovými. Rozloučím se a dále již neotravuji, neboť v peckařině opravdu platí, že čas jsou peníze. Cestou zpět vzpomenu na „řídícího“ pana Václava Mušku, co řadu svých článků věnoval právě lhenické třešňové sklizni, co by on na to, jak by se vyrovnal se soudobými technickými vymoženostmi?! Jak by narušily jeho barvitě líčení tehdejšího dobového peckářského koloritu? Snad by ho vyvedly z míry umělohmotné přepravky, co nahradily dřevěné bedničky, samozřejmě, že ta „návštěvní“ helikoptéra a rovněž i Janotův setřásač, co o pár třešnic níže „pajdloval“ osypanými statnými třešněmi. Jinak se toho u nás v peckařině mnoho nezměnilo. Pořád k ní nezbytně patří košík, žebřík, háček a šikovné česáčovy ruce ruce.

Vzácná návštěva v třešnici

Vybráno z článku „Když je zlato červeno-černé“ autorky
Jany Vaněčkové – ML – roč.2018 , červencové číslo 7 – str.12.
Nejen pro příznivce sportu.

Lhenické aleje jsou známe široko daleko. Kdo si jednou odveze naše ovoce do světa, ten se vrací. Cizinci i naši. Tak vám, vážení, s radostí oznamuji, že jednu z našich alejí dne 24.6.2018 po poledni poctil svou návštěvou hokejista NHL – Philadelphia Flyers (od sezóny 2019/20 Washington Capitals –

- pozn.red.) a zároveň i obránce hokejové reprezentace ČR pan RADKO GUDAS s rodinou, kterou už známe z minula. Při zhruba hodinové návštěvě byly probrány rodinné vazby na Lhenice. Jeho manželka je vnučkou paní učitelky v.v. Růženky Šamanové, rozené Houškové (po našem Růži Domině). Probírali jsme i lední hokej. Panu Gudasovi jsme na závěr jeho první návštěvy zde všichni popřáli hodně štěstí, zdraví a všeho dobrého v osobním i profesním životě a budeme se těšit, že se o příští ovocnářské sezóně ve Lhenicích zase shledáme. PS: Pan Gudas po sobě ve Lhenicích zanechal velice dobrý dojem. Rádi jsme jej poznali a rádi jej mezi sebou přivítáme kdykoli příště.
Jana Vaněčková

Foto Jiří Vaněček – hokejista Radko Gudas ve lhenické aleji – pokouší se „peckařit“

JB, JM

SPORT NA LHENICKU

Co nového ve Lhenickém SK

LHENIČTÍ V PŘÍPRAVĚ NA NÁVRAT DO I.B TŘÍDY

Nesnáze, do kterých se náš Lhenický SK dostal pro „exodus hráčů“ (celkem sedmi) ze základní sestavy z loňské předčasně ukončené sezóny 2019/20, vedly, po zvážení, vedení klubu k rozhodnutí a odstoupení z I.A třídy pro nedostatečně početné kvalitní hráčský kádr pro tuto krajskou soutěž a napříště k přijmutí účasti v o stupeň nižší I.B třídě, jakož i o zrušení rezervy s předpokládaným startem v okresní soutěži Prachaticka.

Tým, nadále pod vedením trenéra Ivo Čecha, postupně doplňovaný jednak o několik navrátilivších a nově přišedších hráčů, též i o ty ze zrušené rezervy (jejich jména viz sestava z přípravného utkání s Kaplicí níže), zahájil přípravu 19.července s pravidelnými tréninky (úterý – čtvrtek) a třemi přípravnými zápasy (viz jejich přehled níže).

Lhenická „fotbalová pouť 2020“ – sobota 25.7.

Povzbudivá výhra po „hráčském exodu“

SK Lhenice (I.B tř.sk.A) – Spartak Kaplice (I.A tř.sk.A) 2:1 (1:0)

Sudí: M.Pánek – M.Harvalík, V.Henzl

Branky za Lh.: P.Prenner 2 (18., 55.)

Branka za Kaplici: J.Vaniš (70.)

Sestava SK Lhenice:

T.Plojhar – Dav.Kiš, V.Pilát, K.Ryšánek, Dom.Kiš – J.Mrkvička, M.Rosa, T.Tůma, P.Prenner, D.Trojan – J.Schön

Dále do hry vstupovali: M.Mahák, J.Beran, J.Prenner, R.Sura, P.Vincik

- z ještě neuzavřeného hráčského kádru chyběli: gólman J.Dvořák, L.Kopf, M.Fišer, V.Burda, J.Exner, S.Bečvář

Trenér: Ivo Čech

vedoucí týmu: Pavel Boška

Memoriál Vojtěcha Marka a Milana Kvěcha - XXI.ročník se tentokrát o letošní Lhenické pouti nekonal.

Přesto památka těch, jejichž jména memoriál nese – Vojtěcha Marka – dlouholetého zasloužilého funkcionáře a výrazné osobnosti v historii klubu a Milana Kvěcha – výborného dlouholetého hráče, kapitána týmu, trenéra, též funkcionáře a v poslední době i správce našeho hřiště, jakož i všech dalších zasloužilých o Lhenický SK, byla v poutovém utkání SK Lhenice – Spartak Kaplice (ve stejném hracím termínu, jako je memoriál tradičně pravidelně pořádán – tedy o sobotním poutovém odpoledni – letos 25.7.2020) uctěna minutou ticha s následným potleskem hráčů obou týmů a všech přítomných zápasu.

Fota z poutového zápasu SK Lhenice – Spartak Kaplice 2:1 (1:0) – 25.7. – vlevo z uctění památky minutou ticha oběma týmy i všemi přítomnými s následným potleskem – vpravo foto z průběhu zápasu

Tradiční pouták starých gard - SK Lhenice versus FC Vlachovo Březí v neděli odpoledne 26.7. odpadl.

Vlachovobřezští kozlíci mač pro nedostatečný počet hráčů na poslední chvíli s omluvou odřekli.

Přípravná utkání Lhenického SK na nový soutěžní ročník 2020/21 v I.B třídě ve skupině A

sobota 25.7. – od 17.00 hod. – SK Lhenice – Spartak Kaplice (I.A tř.sk.A) 2:1 (1:0) – br.za Lh.: P.Prenner 2

sobota 8.8. – od 17.00 hod. – Slavoj Husinec (I.B tř. sk.B) – SK Lhenice 0:8 (0:2) – po uzávěrce ML

sobota 15.8. – od 17.00 hod. – SK Lhenice – SK Jankov (KP) – generálka na novou mistr.sezónu

Premiérové zápasy Lhenického SK – v I.B třídě ve skupině A – soutěžní ročník 2020/21

VENKU – sobota 22.8. v 17.00 hod. – FK Dolní Dvořiště – SK Lhenice

DOMA - sobota 29.8. v 17.00 hod. – SK Lhenice – Spartak Trhové Sviny B

Celý rozpis podzimních mistr. utkání je k nahlédnutí ve vitríně SK na lhenickém náměstí, též ve vitríně na hřišti lhenického SK u kabin a na nástěnce v hospůdce v sokolovně.

Premiérové zápasy našich přípravků v OP Prachaticka – soutěž.ročníku 2020/21

Přípravky starší

Čtvrtek 3.9. od 16.30 hod. – Lhenice/Strunkovice – Zdíkov/Stachy – na lhenickém hřišti

Přípravky mladší

Pátek 11.9. od 16.00 hod. – Strunkovice/Lhenice – Šumavan Vimperk C – na hřišti ve Strunkovicích

Lhenický tým nadále pod vedením trenéra Ivo Čecha

- na slovíčko s ním před zahájením nové mistr.sezóny –

- 1. Ač došlo k většímu odlivu hráčů a z tohoto důvodu v nesnázích k následnému odstoupení z I.A třídy a napříště k přijmutí účasti v nižší I.B třídě, přesto u týmu s uznáním zůstáváš. Co Tě vedlo k tomuto rozhodnutí?**

Ano, konec sedmi hráčů je opravdu velký zásah. Nevím, jestli s uznáním, ale ty důvody dál trénovat jsou asi tyto: Jednak jsem Lheničák a není mi osud klubu lhostejný, přestože jsem tady toho moc jako hráč neodehrál. Dále tu zůstali stále ještě i hráči, s nimiž mě baví fotbal dělat a v neposlední řadě jsem to nechtěl udělat Pavlu Boškovi, protože vím, jak osobně se ho jako šéfa klubu vzniklá složitá situace a přístup některých hráčů dotkla a můj konec by mu asi nepřídal. A taky trochu chuť pokusit se tomu postavit.

- 2. Jak se z Tvého pohledu podařilo doplnit hráčský kádr a jak jsi spokojen s přípravou na nový soutěžní ročník?**

My jsme se opravdu snažili udělat všechno možné, abychom mohli pokračovat v I.A třídě a pořád si myslím, že by tato soutěž Lhenicím slušela. Já sám oslovil v průběhu měsíce a půl asi jedenáct hráčů různého věku s nabídkou hrát tuto z mého pohledu velmi pěknou soutěž, ale bohužel. Prostě neměli z různých důvodů zájem. Oslovili jsme i kluky, kteří tady hráli a měli určitou pauzu. Myslím, že ti, kterým není situace lhostejná, tak se nějakým způsobem zapojili, proto bylo možno od začátku přípravy na hřišti vidět mimo jiné Jirku Schöna, Lukáše Kopfa apod. Podařilo se dotáhnout přestup Martina Fišera z Prachatic a od toho si fotbalově hodně slibuju, stejně jako od Marka Rosy, který doufám minimálně tento půlrok odehraje v našem dresu. Ale nerad bych na někoho zapomněl.

Příprava začala 19.7. a je velmi krátká, naopak naše pauza byla velmi dlouhá. Většina kluků se snaží, ale pochopitelně nám do toho zasahují pracovní povinnosti a bohužel v druhém týdnu jsme ani jednou z důvodu zranění hráčů nedotrénovali kompletní. To mě mrzí moc.

- 3. V prvním přípravném utkání o lhenické pouti se Spartakem Kaplice, účastníkem I.A třídy, podal náš celek dobrý týmový výkon za povzbudivé výhry 2:1. Po tomto zápase se proto ozývaly i hlasy (jejich citace), „že se I.A mohla třeba ještě zkusit“. Jaký je Tvůj názor?**

Rozumím těm hlasům. Měly se ale ty samé hlasy podívat na tréninky v tomto týdnu, kdy kvůli opakovaným problémům s kolenními vazy odcházeli ze hřiště Schön s Ryšánkem, pro svalové zranění netrénovali P.Prenner, David Kiš nebo Beran a pro problémy se zády ani Tůma. Víte, nás bylo v sobotu deset, takže pokud by bylo sjednáno přátelské utkání, nevím, jak bychom to smysluplně odehráli. A to je stav jen po týdnu od kvalitního zápasu s Kaplicí. Dlouhodobá soutěž je ještě něco jiného a my nemáme kde brát, ani v rezervním týmu nebo v dorostu. Takže můj názor v době, kdy se mělo rozhodnout jak dál, byl, že těch hráčů je málo i na tuto I.B třídu. Asi tak...

- 4. S jakými ambicemi, dle Tebe, jde tým do nové mistrovské sezóny v I.B třídě ve skupině A?**

Popravdě, nevím. Soutěž neznám, kvalitu určitě má, jsou tam ambiciózní posílené týmy Zl.Koruny, K.Újezda či Boršova nebo rezervní týmy Tr. Svinů, Roudného a nepřijemná mužstva z oblasti Lipna. My nějakou kvalitu máme, řekl bych, že i atmosféra mezi kluky nebyla teď špatná, méně negativní, ale vše se bude opět odvíjet od toho, kolik budou do toho chtít „investovat“ oni sami, protože to je nejpodstatnější, my to za ně hrát nemůžeme. Mojí ambicí by bylo fotbalem bavit sebe i diváky, stabilizovat kádr a pohybovat se v horní polovině tabulky. Klukům přeji, aby se jim konečně vyhýbala zranění.

Díky za rozhovor a v nastávající mistrovské sezóně zlomte vaz !

JB, JM

Ze společenského klubového dění

Pan Jiří Barták „89“

23.července oslavil „devětaosmdesátiny“ nejstarší člen našeho lhenického SK, pan Jiří Barták – bývalý hráč, též trenér, dlouholetý zasloužilý funkcionář, fotbalový srdcař a stále věrný příznivec našich červenobílých barev (viz foto).

Do dalších let mu všichni přejeme zejména pevné zdraví a jen vše dobré, jakož i nadále dostatek životního elánu.

Foto – Jiří Barták na utkání se Spartakem Kaplice (25.7.2020)

JB, JM

KAM ZA KULTUROU

POZVÁNÍ K SOUSEDŮM DO NETOLICE

Na „ÚSMĚVY JANA ČESKÉHO“ v sále ZUŠ Netolice

pátek 25. 9. 2020 od 20 hodin

V pořadu se můžete pobavit nad vyprávěním o životě, filmových a divadelních historkách. Vstupenky si je možné koupit v předprodeji v muzeu – infocentru Netolice za 200,- Kč.

Výstavy v Muzeu JUDr. O. Kudrny v Netolicích

1. 8. – 31. 8.

L. Broncová, J. Linhartová, J. Stejskalová, H. Jinderlová a N. Kubartová – výstava s názvem „Dámská jízda“

Vernisáž výstavy v sobotu 1. 8. 2020 od 14 hodin

Pět dam, kamarádek mající společného koníčka se představí v netolickém muzeu. Každá z autorek maluje jiným stylem, a jejich tvorba tak jistě zaujme každého návštěvníka. Oblíbeným mottem výtvarnic je citát Pabla Picassa: „Umění splachuje z duše prach všedního života...“

12. 5. – 30. 10. Železniční výstava „Netolická lokálka“

Stifterův pošumavský železniční spolek Vimperk připravil ve výstavě množství zachovalých exponátů. Pravidelný provoz na 13 km trati Dívčice – Netolice byl zahájen před 125 lety. K zastavení pravidelné osobní dopravy došlo roku 2011. Na trati jsou nyní provozovány, mimo nákladních, jen vlaky nostalgické a zvláštní. Tím můžete do Netolic na výstavu i přijet.

Jízdní řád je dostupný zde <https://www.kptrail.cz/jihoceske-leto-s-motorackem/>

Muzeum JUDr. O. Kudrny v Netolicích je otevřeno denně, mimo pondělí v době 9 – 12 a 13 – 16 hodin.

Městys Lhenice vás srdečně zve
na

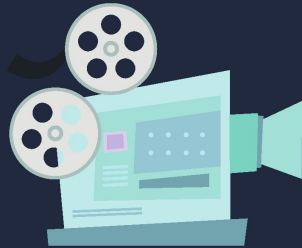
Jarmark na sv. Jiljí

s prodejem výrobků tradičních řemesel

v sobotu **5.9. 2020**
na lhenické náměstí

program:

- 10.00 hod. DOUBRAVANKA – dechová kapela z Jámky
- 12.30 hod. LOVESONG ORCHESTRA
- 14.30 hod. SPOLEKTIV
- 16.00 hod. ELIŠKA KOTLÍNOVÁ s kapelou

LETNÍ KINO NA BATERKY
PRO JIHOČESKÉ NADĚJE MARTINA KUBY

PROMÍTÁME NOVÝ ČESKÝ FILM

BOURÁK

11.8. NA NÁMĚSTÍ, LHENICE

Tenhle letňák vás dobije čistou energií
Začátek v 20.30. Vstup je zdarma.

Dobrovolný příspěvek bude použit pro nadační fond Jihočeské naděje.

★★★★★

INZERCE

Učitelka MŠ s dlouholetou praxí pohlídá děti od 3 do 7 let+ příprava na školu, od pondělí do pátku v době od 7.30 hod. Do 18.00 hod., kdykoliv ve Lhenicích. Tel. kontakt: 731 230 997

Hledáte stabilní zaměstnání? Vsaďte na jistotu, kterou vám můžeme nabídnout v **Zeelandii**. Spojení potravinářského oboru a 30leté tradice naší společnosti na českém trhu mluví za vše. Ve výrobním závodě v Chelčicích u Vodňan můžete najít pracovní uplatnění na úsecích výroby, skladování a expedice, kontroly kvality a údržby. Přehled aktuálně obsazovaných pozic najdete na našich webových stránkách www.zeelandia.cz. V případě zájmu zašlete svůj životopis. Kontakty na nás: e-mail prace@zeelandia.cz, telefon +420 381 791 824.

Na Ekofarmu Horní Chrástany **hledáme kuchaře**. Nástup možný ihned. Více informací na tel. číslo 602147101.

HLEDÁM CHALUPU K PRONÁJMU - LHENICE A OKOLÍ - tel. kontakt: 772 688 974

HLEDÁME KE KOUPI STAVEBNÍ POZEMEK vhodný pro stavbu nízkého rodinného domu v klidném místě na samotě, polosamotě nebo na okraji vesnice, ideálně v blízkosti lesa, v lokalitě obce Lhenice, Vadkov, Třešňový Újezdec, Vodice, Třebanice, Hrbov nebo Dolní Chrástany. Výměra min. 1000 metrů čtverečních. Nejsme developer ani realitní kancelář, rádi bychom tu bydleli s vámi.
Kontakt: Eliška Balejová 604907876.

Chcete v práci chodit v pantoflích? Zdobí Vás manuální zručnost?
Jsme malá rodinná firma na výrobu elektroniky v Křemži a hledáme nové kolegy na pozice:
Ruční výroba. Operátor strojů. Technické práce. Organizace výroby. Administrativa.
Pro více informací volejte: 724 726 943.

Pronajmu byt 2KK s lodžii a sklepem ve Lhenicích, 48m², 3.patro s výtahem. Nově zrekonstruovaný. Volný od 1.10.2020. Nájem 7.000,- Kč + energie 2.500,- Kč. Tel.722922712.

• **Provádím klempířské, pokrývačské a tesařské práce, opravy střech**
- Miloslav Špán č.tel. 607242463

• **PŮJČOVNA NÁŘADÍ & STAVEBNÍ MECHANIZACE**
Jan Mügl ul.Vodňanská, areál LAINKA Netolice, tel: 722 339 339 - www.pujcovna-netolice.cz
Cyklo & Outdoor Sport Netolice - Obecní ul. 73 – Netolice.
Nabízíme sportovní vybavení a oblečení se zaměřením na outdoor, cyklistiku a lyžování.
Prodej, půjčování a servis jízdních kol. Tel. 775449723

• **Oblečení pro celou rodinu za super ceny** – originál Prestige, originál prostěradla, povlečení od Staňka, krycí plachty a drogerie za super ceny – naproti prodejně Coop (tzv.u Kloboučníků) - Lhenice.

REALITNÍ SLUŽBY JAKÉ SI PŘEJETE

Nabízíme Vám kvalitní služby při prodeji, pronájmu či koupi bytů, rodinných domů a pozemků. Zaručujeme Vám masivní inzerci, právní ošetření obchodních případů, příjemné jednání a snahu vyjít Vám vstříc. Postaráme se o Vaši nemovitost, stanovíme správnou prodejní cenu. Poskytujeme finanční poradenství pro financování nemovitostí, oceňování nemovitostí a pozemků, vyhotovení průkazů energetické náročnosti budov a mnoho dalšího. **RE/MAX Profil, Eva VESELÁ - mobil 724 719 444,**
e-mail: eva.vesela@re-max.cz, www.re-max.cz/profil

„Moje Lhenicko“ vydává Městys Lhenice. IČO 250546. Redakční radu řídí Mgr.Jan Bumba.
Fota – není-li uvedeno jinak – J.Bumba, M.Jarošová, J.Klein, Š.Jaroš. Příspěvky a inzeráty přijímáme do
uzávěrky nejpozději **poslední den v měsíci**. Adresa redakční rady: Úřad Městysu, 384 02 Lhenice,
e-mailová adresa: kultura@lhenice.cz.
Webové stránky: www.lhenice.cz . Povoleno MK ČR E 12493. Cena 9,- Kč; náklad 250 ks